

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-319/21-10

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

PRIMLJENO: 02-12-2021		EOJN POSLOM NEPOSREDNO E-MAIL
USTROJ. JED.	VRIJEDNOST	PRILOZI
KLASA: UP/II-034-02/21-01/698		
URBROJ: 383-01/21-20		

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Mire Kovačić, predsjednice vijeća, Biserke Kalauz i Lidije Vukičević, članica vijeća, te sudskog savjetnika Filipa Mihaljevića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Valgo SA, 72 Rue Aristide Briand, Petit-Couronne, Republika Francuska, kojeg zastupa Silvijo Čipčić-Bragadin, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Čipčić-Bragadin Mesić i suradnici d.o.o. Zagreb, Trg Republike Hrvatske 8, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Fonda za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost, Zagreb, Radnička cesta 80, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 23. studenoga 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/21-01/698, URBROJ: 354-01/21-11 od 9. rujna 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/21-01/698, URBROJ: 354-01/21-11 od 9. rujna 2021. odbijen je prijedlog za povrat u prijašnje stanje predlagatelja Valgo SA, Petit-Couronne, Republika Francuska.

2. Tužitelj tužbu podnosi protiv osporavanog rješenja tuženika od 9. rujna 2021. radi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi u bitnome da je tuženik 6. kolovoza 2021. donio rješenje kojim je odbačena njegova žalba kao neuredna s obrazloženjem da uz žalbu nije dostavio dokaz uplate naknade za žalbeni postupak. Ističe da je 13. kolovoza 2021. podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje zbog propuštanje radnje jer da nije kriv što uplata naknade nije bila vidljiva u državnom proračunu. Navodi da je banka pogriješila pri uplati, da je ta pogreška izvan njegove kontrole, te nije bio u mogućnosti dostaviti neki drugi dokaz o uplati naknade osim dokaza kojeg je već dostavio uz žalbu. Ističe da je tijekom roka za podnošenje prijedloga za povrat u prijašnje stanje banka ispravila svoju pogrešku i izvršila transfer sredstava u državni proračun, te da je dostavljen dokaz da je banka uplatila ta sredstva. Navodi da tijekom roka za podnošenje tužbe protiv rješenja o odbačaju žalbe tuženik nije donio odluku o prijedlogu za povrat u prijašnje stanje. Ističe da je tuženik donio rješenje o

odbijanju povrata u prijašnje stanje 9. rujna 2021. koje je objavljeno dana 17. rujna 2021., a Visoki upravni sud Republike Hrvatske donio je presudu poslovni broj :UsII-290/21 od 8. listopada 2021. kojim je odbio tužbeni zahtjev (u vezi rješenja tuženika od 6. kolovoza 2021.). Navodi da je 26. srpnja 2021. dao nalog za plaćanje naknade u iznosu od 100.000,00 kuna Societe Generale Banke (SocGen), te da je dana 26. srpnja 2021. terećen njegov račun za iznos od 13.601,19 eur-a što odgovara protuvrijednosti od 100.000,00 kuna, da mu je novac „skinut“ s računa dana 26. srpnja 2021. te je dobio potvrdu o izvršenom nalogu koju je dostavio uz žalbu kao dokaz iz članka 420. stavka 1. točke 10. Zakona o javnoj nabavi. Ističe da je bio u uvjerenju da je dužnost uplate naknade za pokretanje žalbenog postupka uredno ispunio, a to uvjerenje je trajalo do 6. kolovoza 2021. kada je primio rješenje kojim je odlučeno o žalbi. Navodi da je odmah kontaktirao SocGen banku da pojašne situaciju kako je moguće da uplata nije vidljiva u državnom proračunu. Ističe da je 11. kolovoza 2021. SocGen banka dostavila dopis iz kojeg je razvidno da priznaje da je došlo do njihove pogreške u komunikaciji s OTP bankom jer su propustili navesti poziv na broj, o čemu je OTP banka obavjestila SocGen banku. Ističe da je tu informaciju SocGen zatajila, da nije o tome imao saznanja. Navodi da je dana 10. kolovoza 2021. SocGen prosljedila pravilno uplatu u državni proračun, odnosno da je 10. kolovoza 2021. poslala ponovno nalog OTP banci za prijenos sredstava i izdala je novu potvrdu o izvršenoj transakciji. Ističe da je tu novu potvrdu o izvršenoj transakciji od dana 10. kolovoza 2021. dostavio uz prijedlog za povrat u prijašnje stanje. Ponavlja da je dostavio dokaz o izvršenoj uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka, a da je tuženik provjerom uplata u državni proračun utvrdio da je ta potvrda nije bila valjan dokaz jer novac nije bio vidljiv na računu državnog proračuna stoga je žalba odbačena kao neuredna, a da je iz dokumentacije koju je podnio uz povrat u prijašnje stanje vidljivo da je u međuvremenu, prije podnošenja toga prijedloga SocGen pravilno uplatila novac u državni proračun i izdala o tome novu potvrdu. Ističe da su postojali uvjeti da se odobri/dopusti prijedlog za povrat u prijašnje stanje. Navodi da stav tuženika da nije došlo do propuštanja radnje, u stvari potvrda da je ispunio radnju u roku ali potvrda o toj radnji odnosno uplati naknade nije valjan dokaz, jer naknada nije uplaćena u državni proračun, a navedeno potvrđuje i Visoki upravni sud u presudi poslovni broj:UsII-290/21 od 8. listopada 2021. Smatra da je iz svega vidljivo da tuženik i Sud zaključuje da je došlo do propuštanja da obavi određenu radnju, odnosno dostavi dokaz o uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka, pa postoji mogućnost primjene članka 82. Zakona o općem upravnom postupku uz ispunjenje svih ostalih uvjeta. Ističe da je ispunio obvezu uplate naknade u roku, ali potvrda o toj transakciji nije bila valjan dokaz jer zbog pogreške banke novac je tek 10. kolovoza 2021. uplaćen u državni proračun . Navodi da je tuženik zaključio da neprovođenje naloga od strane banke nije opravdan razlog za povrat u prijašnje stanje, ali to nije obrazložio. Smatra da je krivnja da nije mogao dostaviti valjanu potvrdu o transakciji na strani banke jer je imao potvrdu banke da je uplata izvršena, ali nije učinjena. Ističe da je u prijedlogu za povrat istaknuo da se taj događaj može klasificirati kao „viša sila“ iako članak 82. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku to ne propisuje, već propisuje opravdani događaj, čime se širi pojam od pojma više sile. Smatra da kako je njegova banka ispravila svoju pogrešku i transferirala naknadu u državni proračun i izdala o tome novu potvrdu koja je dostavljena uz prijedlog za povrat, da su time zadovoljeni uvjeti iz članka 82. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku . Navodi da postoji

opravdani razlog za prihvaćanje prijedloga za povrat u prijašnje stanje. Predlaže ukinuti odnosno poništiti osporavano rješenje tuženika od 9. rujna 2021., te dopustiti povrat u prijašnje stanje, ukinuti odnosno poništiti rješenje tuženika od 6. kolovoza 2021., usvojiti žalbu od 27. srpnja 2021., i poništiti odluku naručitelja od 14. srpnja 2021., te naložiti naručitelju Fondu za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost da mu naknadi troškove žalbenog postupka. Potražuje troškove sudskog postupka u iznosu od 782,25 kuna uvećano za sudsku pristojbu.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se protivi tužbenom zahtjevu i predlaže tužbu odbiti iz razloga navedenih u obrazloženju osporavanog rješenja. Ističe da tužitelj neosnovano u dijelovima tužbenog zahtjeva predlaže donošenje presude kojom se ukida odnosno poništava rješenje od 6. kolovoza 2021., te usvajanje žalbe od 27. srpnja 2021. izjavljene na odluku o odabiru naručitelja i nalaganje naručitelju da mu naknadi troškove žalbenog postupka, jer je o navedenom pravomoćno odlučeno presudom Suda poslovni broj: UsII-290/21 -6 od 8. listopada 2021. Smatra neosnovanim navod tužitelja, da je rješenjem od 6. kolovoza 2021. odbačena njegova žalba jer uz žalbu nije dostavio dokaz uplate naknade za žalbeni postupak, obzirom da je ta žalba odbačena iz razloga navedenih u članku 430. stavku 5. Zakona o javnoj nabavi, odnosno izvršena je provjera je li iznos izvršen u korist državnog proračuna te je provjerom utvrđeno da iznos propisane naknade nije izvršen u korist državnog proračuna. Ističe da pitanje naknade za pokretanje žalbenog postupka nije predmet ovog spora odnosno da je plaćanje naknade bilo predmet drugog spora. Navodi da je predmet ovog upravnog spora zakonitost rješenja kojim je odbijen prijedlog za povrat u prijašnje stanje jer nisu ispunjene pretpostavke iz članka 82. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku. Ističe da je tužitelj svoj prijedlog za povrat temeljio na krivnji odnosno da on nije kriv za propust njegove poslovne banke, a krivnja nije propisana kao pretpostavka za ostvarivanje prava na povrat u prijašnje stanje, te da je u obrazloženju osporavanog rješenja ukazao da činjenice i okolnosti odnosno radnje i propusti tužiteljeve banke i korespondente banke u Republici Hrvatskoj nisu od utjecaja odnosno ne pripada mu pravo na povrat u prijašnje stanje. Nadalje tuženik navodi da tužitelj nije propustio poduzeti radnju koju je on bio dužan poduzeti pa nije ispunjena pretpostavka za pravo na povrat u prijašnje stanje. Ističe da pojam „opravdani razlog“ nije propisan člankom 82. Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da propuštanja na strani tužitelja nije bilo jer je dostavio dokaz uz žalbu. Ističe da tužitelj neosnovano smatra da je za urednost njegove žalbe, a time i ispunjenje postupovne pretpostavke, bilo dovoljno da svojoj banci da nalog za plaćanje naknade te o tome dostavi dokaz uz žalbu. Međutim da je u rješenju od 6. kolovoza 2021. obrazloženo i potvrđeno presudom Suda da je za urednost žalbe potreban nastup činjenica da je dostavljen dokaz uz žalbu da je uplaćena naknada te da je naknada izvršena u korist Državnog proračuna, što se provjerava sukladno članku 430. stavku 5. Zakona o javnoj nabavi, a u konkretnom slučaju ta je činjenica izostala pa je žalba tada odbačena. Ističe da tužitelj sam navodi da je njegova banka potvrdila da se radi o grešci banke a kojom greškom je tužitelju učinjena šteta, međutim to je osnova za naknadu štete u nekom drugom postupku a što mu je i ukazano presudom Suda poslovni broj: UsII-290/21. Stoga zaključuje da tužitelj nema pravo na povrat u prijašnje stanje sukladno članku 82. Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da je iz dokaza koje je tužitelj dostavio uz prijedlog utvrđeno da je njegova banka naknadno provela transakciju na način da je uplata izvršena u korist državnog

proračuna tek 10. kolovoza 2021., dakle protekom roka za žalbu koji je istekao 29. srpnja 2021. Predlaže odbaciti tužbu u dijelu u kojem se tužbenim zahtjevom predlaže ukidanje odnosno poništavanje rješenja od 6. kolovoza 2021. i odbiti tužbeni u preostalom dijelu kao neosnovan.

4. Zainteresirana osoba Fond za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost u odgovoru na tužbu navodi kronologiju, od objave poziva za nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave radova sanacije jame Sovjak, do odluke o odabiru od 14. srpnja 2021. o odabiru zajednice ponuditelja GK Grupe d.o.o. Varaždin, EKOMO d.o.o. Republika Slovenija i IVICOM Consulting d.o.o. Zagreb. Ističe da je protiv te odluke o odabiru tužitelj Valgo SA iz Francuske izjavio 27. srpnja 2021. žalbu koju je tuženik rješenjem od 6. kolovoza 2021. odbacio kao neurednu jer je utvrđeno da nije uplaćena naknada za pokretanje žalbenog postupka u korist računa Državnog proračuna RH. Navodi da je protiv tog rješenja od 6. kolovoza 2021. tužitelj pokrenuo upravni spor, a presudom ovoga Suda poslovni broj: UsII-290/21 od 8. listopada 2021. je tužbeni zahtjev odbijen. Ističe da iz tužbe proizlazi da je tužitelj 13. kolovoza 2021. podnio prijedlog za prijašnje stanje navodeći kako nije kriv što uplata naknade nije bila vidljiva u državnom proračunu jer da je banka pogriješila prilikom uplate. Navodi da tužitelj u tužbi protiv ovdje osporavanog rješenja od 9. rujna 2021. kojim je odbijen prijedlog za povrat u prijašnje stanje navodi i obrazlaže činjenicu da je pravovremeno dao nalog za plaćanje naknade za pokretanje žalbenog postupka, da uplata u korist računa državnog proračuna nije bila provedena zbog propusta banke, a da se pogreška banke zbog koje uplata nije bila vidljiva ima smatrati opravdanim razlogom. Poziva se na članak 420. stavak 1. točku 10. Zakona o javnoj nabavi i članak 421. stavak 1. istoga Zakona. Navodi da je u ovoj pravnoj stvari tuženik utvrdio da je nalog za plaćanje pravovremeno učinjen i da se institut povrata u prijašnje stanje ne može primijeniti. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

5. Zainteresirana osoba Zajednica gospodarskih subjekata GK Grupa d.o.o. Varaždin, EKOMO d.o.o. Bistrica ob Dravi, Republika Slovenija i IVICOM Consulting d.o.o., Zagreb nije dostavila odgovor na tužbu, iako uredno pozvana (dostavnice prileže spisu).

6. Tužitelju je, na temelju članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. -ZUS), dostavljen odgovor na tužbu tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, te odgovor na tužbu zainteresirane osobe Fonda za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Imajući na umu predmet u cijelini, činjenicu da stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave, Sud je na temelju članka 36. stavka 1. točke 4. ZUS-a, predmetni upravni spor riješio bez rasprave.

9. Prema obrazloženju osporavanog rješenja tuženika od 9. rujna 2021. i podataka spisa predmeta proizlazi da je ranijim rješenjem tuženika od 6. kolovoza 2021. žalba tužitelja, izjavljena na odluku o odabiru od 14. srpnja 2021. naručitelja Fonda za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost, odbačena kao neuredna, na temelju članka 425. stavka 1. točke 2. u vezi članka 421. stavka 1. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16. -ZoJN). To rješenje postalo je pravomoćno presudom ovog Suda poslovni broj: UsII-290/21-6 od 8. listopada 2021.

10. Tužitelj je 13. kolovoza 2021. (poštom preporučeno) podnio tuženiku prijedlog za povrat u prijašnje stanje u kojem je u bitnom naveo da je tuženik rješenjem od 6.